

6. Nu saknar jag min lilla vän, mitt enda tidsfördrif. När får jag skåda dig igen, wid hälsa och wid lif. Säg än en gång: Jag älskar dig. Mitt hjerta fröjdar sig, utöfver all den hjertlighet som du har visat mig.

7. Som Solen uppå himmelen, hon längtar till sitt rum, Så gör och jag till dig min vän, hvar timme och hvar stund. Hvar dag är som en månad lång, hvar månad som ett år. Vist gör det mig en hjertans sorg, om jag dig aldrig får.

8. Som vådret blåser om vintren kall, så är kärleken din. Du tänker till att narra mig, det har du i ditt sinn. Du tänker till att söka dig, en rikare än jag. Det må du göra som du vill, det är din egen sak.

9. Om himmelen mig detta sagt, had' jag det aldrig trodt; Att en så stor otrogenhet, skall i ditt hjerta bo. Men nu så börjar det se ut, liksom det skall bli slut. Den kärlek som förr varit här, han börjar flockna ut.

Stockholm,

Tryckt hos J. Hörberg, 1824.

Sålas i Wjörnståls Bokhandel i Stockholm.

Mitt flånda bröst skall ännu andas
Fast hjertat inga känslor har;
Jag vill min röst med tårar blanda
Så mulen dag blir sällan klar.

2.

Det var en vän som var min lycka,
Min ro, min tröst, mitt enda hopp,
Och den skall himlen från mig rycka
En lyckans Sol nyss flarnat opp.

3.

Jag somnar och jag åter vaknar,
Jag söker dig på fältets rymd,
I allt, i allt, jag dig blott saknar
Hvi blef min sol så hastigt flymd.

4.

Natur det tillhör dig att svara,
Att älska är ju intet brott?
Det är din rätt jag vill förswara
Af dig jag dessa känslor fått.

5.

Min lott ej var att nöjen njuta
Jag blef till ingen sällhet född,
Från waggan wan att tårar gjuta
Jag blott af hoppet blifwit född.

6.

Ej mera i de tysta dalar,
 Jag uti tårar söker tröst,
 Då alla ting om kärlek talar
 Föröfles plågor i mitt bröst.

7.

Det är min tröst i lifwets smärta,
 Att älskas af en redlig wän,
 Det är en himmel för ett hjerta
 Att weta sig förtjena den.

8.

Den glada tid jag ägt i lunden
 Den i min häglomst än är qwar
 Förborgad är den sälla stunden
 Som tröst i motgång lemnat har.

9.

Den enda lycka mig kan gifwas
 Är den att nöjas med min lott
 Att aldrig utaf sorgen drifwas
 Att kunna glömma göra godt.

10.

Men mina suckar ska dig följa
 Så länge lifwet är i mig,
 Din bild jag vill med tårar skölja
 Och lifwet ewigt sakna dig.

11.

Till dess wi få hwarannan möta
 Ut i en bättre werld än här,
 Och der med glädje tiden nöta.
 I himlen oförgångligt är.

Med ångslan sorg och stort besvär, jag mig
 en wisa gör, Som gömmas bör hos dig min
 wän, intill min bleka död. Gud nåde den
 som falsket är, och har en annan kär, Den
 liknar jag wid wllda djur, som uti skogen är.

2. Den tyngsta börda jorden bär, är kär-
 leksbördan wist, jag önskat hafwer mången
 gång, den sätta på en qwist, Att were jag
 den sorgen qwitt, som mig så swåra qwål,
 som qwålsjer mig ehwart jag går, ja intill
 grafwens brädd.

3. Man får med möda och besvär, wän-
 dra werlden omkring, ja säll och lycklig är
 wist den som har ett stadigt sinn, ja den
 som har ett stadigt sinn, den har wist win-
 ning nog, Den skattar jag långt sällare, än
 lilla wännen min.

4. Får jag den drän fråga dig, har du
 förskjutit mig? Har jag älsingen rolighet att
 wänta mer af dig. Så hjälper Gud oss wiser-
 lig, att lefwa hwar för sig. Men ingen högre
 skattar jag, än falska wännens tro.

5. Din kärlek liknas wid den snö, som
 faller i April. När du far bort så vill jag
 dö, och ej mer wara till. Mitt hjerta jag
 dig gifwit har, hwad kan man mera ge. Jag
 är wäl nögder med min lott, fast jag dig
 sällan ser.